

nedělník 31.1., Mk 4,1-20

Milé děti a rodiče,

dnes si budeme vyprávět podobenství, které vyprávěl Pán Ježíš učedníkům a spoustě lidí, kteří si ho přišli poslechnout.

Co je to podobenství? Je to příběh. Příběh z prostředí, které posluchači dobře znají. Na tom příběhu se Ježíš snaží vysvětlit něco o Bohu a Božím království.

Dnešní podobenství je o rozsévači.

Rosévače už dnes nepotkáme, protože jejich práci dělají dnes stroje. Rosévač měl v košíku, či jen v košili zrna obilí. Chodil po poli, nabíral zrna do ruky a rozhazoval je okolo sebe. Tak zrna zasadil. Ovšem ta stejná zrna nepadla vždy na stejné místo.

Některá spadla na cestu. Cesta je tvrdá a zrna tam nemůžou zakořenit. Brzy přiletí ptáci a zrna sezobou.

Některá spadla na skálu. I na skále bývá trocha hlíny. Pokud je zrovna po dešti a svítí sluníčko, zrna rychle zakoření, ale jen mělce, protože níž už je skála. Když potom neprší, rostlinky uhynou.

Některá spadla do trní a mezi plevel. Zrna vzešla, ale měla málo světla a živin. Všechno jim ukradl ten plevel a trní. A tak také zahynula.

Některá padla konečně do dobré půdy. Tam zakořenila, vyrostla a uzrála na nich další zrna. Byla úroda.

Tak a teď, co to znamená? Učedníci také nevěděli a tak se Ježíše zeptali. A on jim to vysvětlil takto. Zrna jsou vlastně Boží slova. A různá země, to jsou naše lidská srdce. Boží slova jsou stejná pro všechny, jen mi je různě přijímáme.

Srdce jako cesta je tvrdé. Vůbec se mu Boží slovo nelíbí, nebo mu na něm nezáleží a to tam nemůže zakořenit. A tak přichází satan a slova bere pryč. Podobně jako ti ptáci.

Srdce jako skála s trochou hlíny je takové, že se mu slovo moc líbí. Je nadšené, ale dlouho mu to nevydrží. Slovo v něm není dobře zakořeněné a tak při prvních problémech tohle srdíčko Boha opouští.

Srdce plné trní a plevele je takové, kde pro Boží slovo není dost místa. Takové srdíčko sice Boží slovo přijme, ale dál se o něj nestará. Baví ho jiné věci. Je tu přeci kolem tolik zábavy, proč se starat o Boží slovo? Tady slovo také dlouho nevydrží, nebo jen živoří.

Srdce jako pole je takové, které slyší Boží slovo, přemýšlí o něm a snaží se podle něj i jednat. Dělat to, co mu Bůh říká. Stále znovu musí zalévat (třeba jako modlitba), vytrhávat plevel (snažit se, aby té zábavy nebylo moc na úkor Božího slova), aby bylo dost světla a živin. Není to snadná práce, ale je tu ta naděje na úrodu. A ta za to stojí.

Úkol zejména pro mladší děti: Vemte si doma čtyři květináčky nebo mističky od jogurtu, či něco takového a udělejte si pokus. První nechte prázdný. Do druhého dejte jen trochu hlíny, nebo vaty. Do třetího a čtvrtého dejte normálně hlínu. Pak zasijte semínka (řepička, fazole, čočka, apod.) do všech květináčů stejná. Všechna zalijte. Po pár dnech, až vám některá semínka vzejdou, přestaňte zalévat druhý květináč. Třetí přiklopte třeba malým talířkem (jako že vyrostl plevel a zastínil rostlinku). V prvním asi zrníčko ani nevyklíčilo (můžete ho přidat na krmítko ptáčkům). Pozorujte,

co se v kterém květináči děje.

Úkol pro starší k zamyšlení: Není někdy moje srdce jako cesta? Jaké problémy se mě snaží dostat pryč od Boha? Jaká zábava je mi milejší? Každý z nás, včetně mě:-), má jiné věci, které ho odvádějí od Boha, nebo se o to snaží. Měli bychom si na ně dávat pozor. Všichni, velcí i malí.

Na druhou stranu, problémy vždy budou přicházet. To nezměníme. Jde o to jak se k nim postavíme.

A nějaká zábava je také důležitá. Můžeme si při ní odpočinout. Jen jí nesmí být moc.

Druhý úkol: Jaké ovoce, úrodu máme nést? Odpověď najdete v Galatském 5,22-23.

Klára M.